

03 — ZAŠTO POŠTAR MRZI KIŠU?

Godine su prohujale, a srce kao da je postalo kamen. Predugo je bežao od istine da čudovišta prošlosti ne nestaju, već uporno čuče po mračnim uglovima i senovitim raskršćima. Da ga zaskoče kad se najmanje nada. Nema drugog puta nego da se vrati na početak.

Svetla naselja naglo izranjaju iza prevoja i za trenutak ostaje zaslepljen. Zatrepta kako bi privikao oči na promenu, pa doda gas. Prošavši glavnom ulicom zaustavlja se pred zdanjem sa zapadne strane.

Siđe s motocikla, pa snažno protegnu utrnule udove, a onda se sigurnim koracima zaputi ka oguljenim drvenim vratima. Sve je igra i sve je krug.

Umesto tople dobrodošlice osupne ga duvanski dim, užeglo pivo, znoj, urin i pritisak pijanih misli. Ošamuti ga zaboravljeni miris civilizacije. Stražnjice još uvek bolne od predugog putovanja, prilazi šanku.

— Pivo! reče.

— Nneenee želim nevolje. — izgovara šanker mucavim glasom.

— Pivo!!— ponavlja jače. Šanker stade da ga uslužuje drhtavim rukama, nemirnih misli. Tek što dohvati piće, krigla se nenadano razleće u hiljadu parčića, povređujući mu šaku. Kao da je srča ravno do srca pronasla put. A sve je mogao znati unapred. I pre no što pogleda, tačno zna ko je to učinio. Naglo se okreće oko sebe. Većinu gostiju nenadani prasak ne nagoni ni da se osvrnu. Kukavice i slabići. Oni drugi samo se podmuklo cere. Šakali. Čekaju da prožderu lešinu. Niko se neće staviti na njegovu stranu. Sve guzice mirno počivaju na svojim stolicama. Što je sigurno, sigurno je.

— Zašto Karla? — upita tiho.

U njega gledaju prazne protivnicine oči. U stvari, oduvek je znao da ga niko ne vidi. Da ga niko ne primećuje.

Čak ni Karla.

Zašto se onda zavaravao? Kao da ljubav možeš da kupiš poput krigle piva.

Nema tih jebenih para. Ne kad je srce u pitanju.

— Zato što si abominacija koja ugrožava ostale.— glas joj deluje mehanički, odbojno. Bez emocija. Šuplje.

— Vratio sam se, Karla. Vratio sam se da ostanem.

Od samog početka znao je šta će uslediti. Od kad je primio prvi šamar. Od prve zajednički popijene rakije.

— Ne želimo te ovde! — reče Karla.

— Možda drugi ne misle što i ti — uzvraća. Da li uopšte postoji mesto na svetu gde pripada, pomišlja — Nema gde da odem, Karla. Tu mi je dom — završava.

— Dom? Misliš na Sunčani Salaš? Odavno smo spravili sa zemljom tu sramotu! — za trenutak stomak mu se stegnu na te reči. Onda zastaje i glavom mu prolete da je možda tako bolje. U temeljima Sunčanog Salaša postojalo je nešto. Nešto neizrecivo drevno, neki atrefekat odavno mrtve civilizacije. Prokletstvo koje mu je razorilo porodicu. Generacijama unatrag tamo su se rađali i umirali njegovi arkundeli, upijajući u sopstveno tkivo pogubno isijavanje uklete ledine. Samo trenutak nedostaje da bi se predomislio.

— Nakazo jedna! — pritisak stiže istovremeno sa režanjem. Samo tren je nedostajao. Trenutak koji nikada neće doći.

— Ne, Karla! Ne ovog puta! — za to joj treba vremena. Previše vremena. Pokušao je, učinio je sve što mu je bilo u moći. U gradovima na Jugu, u hramovima zapadnog sveta. Medicina i vradžbine ostadoše nemoćne.

— Ne čini ono što ste uradili mojoj porodici! Poslednja opomena! — još uvek se teško obuzdava.

— Tvoja familija? Noćni soj? Usuđuješ se da ih pomeneš? — pritisak ne prestaje. Namerila je da ga izbriše. Ali ne zna, ne može da zna. Proterali su dete, vratio se muškarac. Ruka kreće ka boku i uzdah se gotovo u isti mah otima svim prisutnima.

Više se ne maskira.

Sunce koje im je otvorilo psihu oduzelo im je vid. Mogu mu videti misli, ali ne i ono što mu visi o boku. Ono što je pronašao u pustinjama istoka. Hladni držak oružja u šaci mu je već idućeg trenutka. Pritiska oroz i Karla pada. Pritisak dolazi sa svih strana, ali niko od njih ne razume brzu smrt.

Oni što govore mislima. Oni što ubijaju umom. Oni što su zaboravili prošlost.

Okreće se, pritiska oroz. Ponovo i ponovo. Svaki put precizno daruje spokoj. Nema greške, predugo je vežbao. Naučio je da sakrije misli. Naučio je da koristi brzu smrt. A njegove negdašnje komšije i krvnici nisu više nemi.

Ne interesuje ga kakve poruke razmenjuju u svojim glavama. Želi da čuje njihov glas. Ako to već nisu mogle biti reči za koje je tako dugo molio, onda neka budu krici. Oštar vonj baruta potiskuje smrad mehane i ispunjava ga zadovoljstvom. Onda oružje škljocnu u prazno. Dok neprijatelji navrat — nanos napuštaju poprište, pažljivo puni revolver. Našao je sasvim dovoljno municije tamo dole u podzemljima istoka. Izlazi na ulicu i osmatra. Osećaju mu misli, pa ga ipak ne vide. Zato on vidi njih. Itekako ih vidi. Još jedan pucanj odjeknu, još jedan Novorođeni pade. Ne zovu ih zalud noćnim sojem. Vrsta prezrenih. Gotovo uništena vrsta.

Kroz mnoga naselja je prošao i svuda je video isto. Istrebljenje sopstvene vrste. Olako, kao da su insekti.

Ali on je osetio vetar u kosi i sedlo što žigoše butine i spustio se u ruševine drevnog sveta.

Pronašao je stare zapise i saznao za drevno iščeznuće nebeske filtracije. Otkrio je priče o suncu što ubija i i naučio sve o tajnama izvitoperene vrste. Pronašao je brzu smrt i savladao je veštinu rukovanja njome.

Shvatio je čudovišnost laži u koju je verovao.

Novorođeni slepci nisu naslednici stare rase. Stara rasa je njegova vrsta.

I u mnoga se naselja vratio donoseći smrt.

A sada...

Sada se vratio kući.